

Guds tsunami

**En forståelse af Israel
og endetidsprofetierne**

Guds tsunami

**En forståelse af Israel
og endetidsprofetierne**

Peter Tsukahira

Copyright © Lychnos Publishing 2010

Originaltitel: God's Tsunami

Alle rettigheder forbeholdt

Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog
eller dele heraf er ikke tilladt uden skriftlig tilladelse
fra Lychnos Publishing

Oversættelse: Anne Molin og Jens Toft

Omslag, sats, print og indbinding: Lychnos Publishing

1. oplag 2010

ISBN: 978-87-88897-85-2

Udgivet af Lychnos Publishing

Østergade 34, Ørum

8830 Tjele

Tlf. 86 65 29 89

www.lychnos.dk

Indholdsfortegnelse

	Tilegnelse, anerkendelse, forfatters notat...	s. 6
	Introduktion.....	s. 7
Kapitel 1	Gud ryster jorden.....	s. 13
Kapitel 2	Guds valg.....	s. 29
Kapitel 3	Holocaust.....	s. 37
Kapitel 4	Israels relation til kirken.....	s. 49
Kapitel 5	Åndelige vejspærringer fjernet.....	s. 61
Kapitel 6	Islams identitet og skæbne.....	s. 69
Kapitel 7	Tsunami.....	s. 81
Kapitel 8	Profetiske "bjerge".....	s. 113
Kapitel 9	Guds uigenkaldelige kald.....	s. 123
Kapitel 10	Endetidens fødselsveer.....	s. 141
Kapitel 11	Genoprettelse og vækkelse.....	s. 153
Kapitel 12	Målstregen.....	s. 163

Tilegnelse

Denne bog er tilegnet Derek Prince, der har været et forbillede for mig, siden jeg blev en troende i begyndelsen af 1970'erne. Hans liv og bibelundervisning har sat en standard for rigtig mange mennesker verden over. Vi blev venner i 2000, da han kom for at undervise i profeti på vores School of Ministry på Karmels bjerg. Jeg var beæret, da han læste manuskriptet til Guds Tsunami, kommenterede den og gav den sin opbakning blot tre måneder inden han døde i september 2003. Alle, som kendte ham, savner denne store lærer og Guds tjener.

Anerkendelser

Jeg er tak skyldig til de venner og medarbejdere, som har støttet med forslag, givet bibelsk indsigt, samt bedt for mig og dette projekt. Til min hustru, Rita, Eden og Daniel giver jeg min kærlighed og hengivenhed. Min bøn er, at Gud vil bruge denne undervisning til at velsigne og opbygge sit folk.

Peter Tsukahira
Karmels bjerg

Forfatterens notat

Denne bog er skrevet ud fra den forståelse, at Bibelen – fra 1. Mosebog til Åbenbaringsbogen – er Guds ord og inspireret af Helligånden. Ingen anden kilde eller tradition kan måle sig med den i autoritet.

Introduktion

Da Golfkrigen begyndte i januar 1991 havde min familie og jeg boet i Israel i tre år. I månederne op til krigen havde Saddam Hussein lovet at "brænde det halve af Israel" med missiler – formentlig ladet med masseødelæggelsesvåben. Lige efter de allieredes bombing af Bagdad begyndte irakiske bomber at regne ned over israelske byer. I ugerne, som fulgte, blev bombeangreb på Israel næsten en almindelighed. Jeg husker især et angreb en aften. Lyden af luftalarmen ekkoede over Haifas havn. Det var først på aftenen, men gaderne var allerede sært tomme og stille. Næsten alle var indendørs af frygt for et angreb. Det kunne have været en scene fra en film med titlen "Verdens ende". Vi gik i beskyttelsesrummet – et af vore soveværelser, hvor vinduerne var tapet til med plastik, og hvor sprækkerne omkring døren var fyldt ud med pakketape. Jeg hjalp min kone, Rita, med at lægge vores etårige søn ind i hans ilttelt, og så tjekkede jeg om vores fem og et halvt år gamle datter havde fået sin gasmaske ordentligt på. Hun smilede til mig gennem øjenhullerne i den næsten komisk groteske, sorte gummasker. Vi tog vore egne masker på og tjekkede for at se, at der stadigvæk var kanyler med anti-nervegas parat i kasserne.

Fra lyden af luftalarmen begyndte, vidste vi, at vi havde to minutter til at komme ind i vores forseglede rum og få vores gasmasker på, inden de irakiske SCUD-missiler kunne forventes at ramme. Hvis missilerne var rettet mod vores by, kunne vi høre brølet fra antimissilerne, når de fór af sted for at opfange de kommende SCUD-missiler. Denne særlige aften hørte vi

antimissilerne og så – BANG – huset rystede. Hele bygningen syntes at forskyde sig, og vinduerne klirrede. Det følte og lød, som om en bombe var eksploderet lige i nærheden.

”Ned på gulvet,” råbte jeg, og vi krøb sammen på gulvfliserne. Rita forsøgte ude af sig selv at få vores søns ”telt” ned på gulvet. Og så på et øjeblik blev alting helt stille. Vi spurgte hinanden: ”Var det et sprænghoved med giftgas?” Vi vidste ikke, om vi var sikre, før vi havde fået besked over radioen eller fjernsynet. Vi måtte blive i rummet med vores gasmasker på og bare vente.

Under Golfkrigen i 1991 boede vi i en lejlighed på Karmels bjerg i Haifa. Ni af de 39 missiler, der blev skudt ind over Israel, kom ind over vores by. Den ene, som rystede vort hjem, detonerede i luften mindre end en kilometer fra, hvor vi boede. Masser af huse fik vinduerne blæst ud. Det ødelagte, rygende bombehylster landede i en dal i nærheden, hvor det satte ild til underskoven og lå og ulmede i timevis. Mirakuløst kom ingen i Haifa noget til, og ingen af missilerne havde sprænghoveder med nervegas. Krigen endte på dagen for den jødiske purimfest, hvor Esters bog læses i synagogerne. Landet var bogstavelig talt blevet rystet, men vi takkede glade Gud, fordi han endnu en gang havde holdt sin beskyttende hånd over Israels hus.

Jeg er asiatiske-amerikansk israeler, og jeg har levet mit liv i tre forskellige nationer. Først i USA, verdens førende økonomi og kultur. Dernæst i Japan, et land, som er rigt på en blanding af antikke og moderne asiatiske traditioner. Det tredje land er Israel, et nyfødt, moderne samfund med en unik arv af århundreders gammel bibelhistorie. De principper, jeg har lært og nu underviser i, har jeg lært ved at tjene Gud, mens jeg har levet mellem disse tre forskelligartede og dynamiske verdener.

Mine bedsteforældre immigrerede til USA fra Japan for omkring et hundrede år siden. Min mor og far blev født i Californi-

en. De var en del af de japanske amerikanere, som blev fordrevet fra deres hjem på den amerikanske vestkyst og "genhuset" i lejre, som den amerikanske regering opførte under Anden Verdenskrig. Mens hans familie var i lejren, underviste min far soldaterne i japansk. Efter krigen fuldførte min far sin doktorgrad ved Harvard Universitetet i asiatisk historie. Jeg blev født i Boston i efterkrigsårenes "baby boom".

Da jeg var elleve år gammel, arbejdede min far for det amerikanske statsministerium, og han blev udnævnt til en tjeneste i den amerikanske ambassade i Tokyo. Jeg gik på en international skole i Japan i mine teenageår for derefter at komme tilbage til Boston for at gå på universitetet. Amerika var stadigvæk dybt involveret i Vietnam-krigen, havde problemer med borgerrettighedsbevægelsen og med en ungdomsorienteret kulturrevolution, som fejede hen over hele landet. Jeg blev fanget i denne turbulente hvirvel, og jeg skiftede ikke bane, før min bedste ven begik selvmord. Hans død udløste en søgen efter sandheden. Den søgen ledte mig og min jødiske veninde, Rita, til bjergene langs USA's vestkyst. Adskillige måneder efter min vens død, besøgte Rita en kaffehus-tjeneste, som hed "Shalom" i Santa Fe, New Mexico. Her hørte hun en anden ung, jødisk hippie fortælle om sit møde med Jesus som sin Messias, og den forandring, der var sket i hans liv. Samme aften fandt en stor forandring sted i Ritas hjerte, og hun troede nu også på Jesus som Messias. Mine egne spørgsmål endte snart efter, da også jeg bad om at måtte blive en Guds tjener og opdagede, at Jesus er Guds søn og verdens frelser.

Denne opdagelse forandrede retningen for vore liv, og snart efter blev Rita og jeg gift. Mit ønske om at blive involveret i tjeneste ledte mig til et ophold på en bibelskole og dernæst på seminariet. Jeg begyndte også at arbejde i computerindustrien. Disse to strømme bragte os til Japan i 1980'erne, hvor jeg tjente

som pastor i et voksende fællesskab i Tokyo i mere end fem år. Jeg arbejdede også i den japanske computerindustri, og Rita underviste på et universitet. Vi vidste, at på et tidspunkt skulle vi bo og arbejde i Israel. I 1987 åbnede dørene sig for os, og vi flyttede til Israel med vores toårige datter. Fordi Rita er ud af en jødisk slægt, blev vi inviteret til at komme som nye immigranter og blive statsborgere i dette nye land. Vi blev en del af mere end tre millioner immigranter, som var kommet fra mere end 120 lande for at befolke dette land, siden det blev grundlagt som moderne stat i 1948. Vi slog os ned i byen Haifa, som er bygget på Karmels bjerg, stedet, hvor profeten Elias konfronterede de falske Baals profeter. Vores søn blev født i Haifa i 1989.

Vi kom til Haifa med et ønske om at se en menighed blive etableret, som kunne nå både jøder og ikke-jøder. Vi begyndte at samles til fællesskab og bøn med en håndfuld troende, som boede lige omkring os. I 1990 mødte vi David og Karen Davis, også nye immigranter. De var flyttet fra Jerusalem til Haifa for at starte et rehabiliteringscenter for narkomaner, *Beit Nitzachon* (Sejrens hus). Efter Golfkrigen i 1991 inviterede Davis' os til sammen med dem at danne en menighed, som gik ud fra rehabiliteringscentret, hvor de boede. Menigheden blev kendt som *Kehilat HaCarmel* (Karmel-forsamlingen). En af de fundamentale visioner for denne forsamling er "ét nyt menneske" som består af jøder, arabere og andre ikke-jøder, der sammen tilbeder i Åndens enhed.

I årenes løb har vi haft det privilegium at tage del i jødernes tilbagevenden til deres forfædres land og i en genopståen af et oprindeligt, israelsk messiansk legeme. I løbet af de sidste år har vi set masser af israelske jøder komme til tro på deres Messias. For første gang i næsten 2000 år proklamerer stemmer i menigheder ud over landet: "*Yeshua hu Adon*" (Jesus er Herre). Mens vi har boet i Israel er mere end en million nye immigran-

ter kommet fra det tidligere Sovjetunionen. I et land med knapt 6 millioner jøder og arabere er det, at skulle absorbere mere end en million nyankomne på så kort tid, en virkelig udfordring. I dag er mere end 20 % af den jødiske befolkning nye immigranter fra det tidligere Sovjetunionen, og enhver større by har russisksprogede aviser, russiske tv-kanaler og radioudsendelser. Og blandt de russisktalende immigranter er der en utrolig åbenhed for evangeliet.

Kort efter menighedens start flyttede vore venner Eitan og Connie til Haifa. Eitan var den unge mand, som Rita hørte i Santa Fe, da han gav sit vidnesbyrd om sin tro på Jesus. Eitan og hans familie blev en del af vores forsamling, og han tjente i lederskabsteamet. Senere dannede han og adskillige andre immigrantfamilier med vores velsignelse en menighed, som hedder *Ohalei Rachamim* (Nådes-telte) i en forstad til Haifa. Allerede fra starten oplevede den menighed en række alvorlige udfordringer, blandt andet chikane og ildspåsættelse af deres kirkesal. De fortsatte med at afholde gudstjenester på både hebraisk og russisk, og nu har de et stærkt, levende fællesskab. For ikke længe siden startede de endnu en menighed i en anden del af byen. Gud er tydeligvis ved at gøre noget i vores del af landet, og det største antal nye troende kommer fra de immigranter, som kom til Israel for at søge efter åndelig sandhed.

Når jeg ser tilbage over årene, kan jeg se, at vi som familie har redet på en kraftfuld bølge af Guds planer helt tilbage fra vores start i Nordamerika, derpå til Japan og så endnu længere vestpå til Israel i den fjerneste del af Asien. Vi har følt en livslang forpligtelse overfor dette land og dets folk, både jøder og arabere. Vi har forstået, at Jesus, Fredsfyrsten, er den eneste Hersker, som kan bibringe Mellemøsten vedvarende fred. Jesus sagde, at hans Rige "ikke er af denne verden", men hans Rige har kraft til at forandre liv. På vores rejse har vi fundet et ånde-

ligt hjem i Guds riges kultur. Dette hjem er *"byen med de faste grundvolde, hvis bygmester og skaber er Gud"* (Hebr. 11,10).

Kapitel 1

Gud ryster jorden

"Dette siger Hærskarers Herre: 'Det varer kun en kort tid, så vil jeg få himlen og jorden til at skælve, havet og det tørre land. Jeg vil få alle folkene til at skælve, så de kommer med deres skatte; jeg fylder dette hus med herlighed ...'" Haggaj 2,6-7

En tsunami er en enorm tidevandsbølge i havet, som opstår på grund af et undersøisk jordskælv. Jordskælv opstår ofte langs forkastningerne eller andre steder, hvor store dele af jordskorpen skubber og gnider mod hinanden. Gud ryster jorden i dag, og en stor åndelig forkastning går gennem landet Israel. Det er her, de gamle åndelige kræfter og mørke åndsmagter støder sammen. Chokbølger i den åndelige verden forplantes udadtil og påvirker alle lande og alle politiske, økonomiske og kulturelle verdener tværs over planeten. Sat i bevægelse og accelereret af disse dybe rystelser rejser en tsunami af vækkelse sig hen over jordkloden. Vi kan forvente kriser og store forandringer overalt, hvor denne tsunami strømmer. Den flytter status quo, bryder gamle traditioner ned og starter nye bevægelser ved Guds ånd på steder, hvor bibelsk tro aldrig har været kendt. Visionære mennesker er i stand til at se denne bølge, når den kommer. Nogle vil "fange den" og "surfe" på dens vældige strømme. Store tjenester vil pludselig blive født – på et øjeblik, mens andre vil blive forbigået og forladt i pludseligt uigenkendelige landskaber. En generation med stor forvandling er kommet. Gud ryster himlene og jorden igen i dag.

Denne bog er skrevet for at bringe åbenbaring snarere end forklaring til læseren. Dens mål er ikke at belære på akademisk

vis, men snarere at give profetisk indsigt ved at belyse særlige fakta dér, hvor historie og bibelsk profeti mødes. Åbenbaringens hensigt er at udruste ledere til at forstå de tider, vi lever i, ud fra Guds synspunkt. Ved åbenbaring bliver Guds ord en linse, hvorigennem vi kan evaluere vigtigheden og timingen af nøglehændelser, som former verdens konturer og påvirker vores dagligliv.

Åbenbaring er tæt knyttet til tro, fordi troen reflekterer den måde, hvorpå vi ser og forstår den verden, vi lever i. Vores tro danner basis for vores tilgang til livet. Åbenbaringens indsigt skal røre vores overbevisning. Det er på et dybere niveau end kundskab, mere kraftfuldt end menneskeligt instinkt og langt dybere end kultur. Nogle siger, at: "Sandhed om Gud fås ved åbenbaring, ikke belæring." Det betyder, at vigtige sandheder om Gud gives ved åndelig åbenbaring snarere end ved intellektuel indlæring.

Det, Gud gør i verden i dag, har vigtige universelle aspekter så vel som aspekter, der er vigtige for visse folkeslag, tider og steder. En anden forfatter har sagt noget lignende: "Gud tænker globalt og handler lokalt." Når vi står overfor udfordringer i vore nære omgivelser, er det vanskeligt at overskue hele billedet. Og oven i det bliver den profetiske signifikans i Guds handlinger ofte forvansket af nyhedsmediernes tendens til at se enhver international begivenhed gennem politiske briller. Det er som et kæmpestort puslespil – det fulde billede af verdensbegivenheder set fra Guds plan – og skal samles ved åbenbaring, stykke for stykke. Det kan være en frustrerende og forvirrende opgave, med mindre vi begynder med stykker, som passer sammen. De fleste mennesker lægger puslespil ved at begynde med kanterne. Guds plan med Israel i dag er som de puslespilsbrikker, som skaffer forbindelse til eller danner ramme for de andre.

Israel i epicentret

Hvorfor får Israel, et lille mellemøstligt land, så konstant bevågenhed i medierne i vore dage? Det synes, som om Israel på en eller anden måde er roden til den politiske uro, som eskalerer rundt omkring i verden. Af sine fjender får Israel ultimativt skylden for at udløse hver ny international terrorhandling. Selvfølgelig har Israel, som ethvert andet land, politiske modstandere, men det forklarer ikke den omsiggribende anti-israelske følelse i forbindelse med terrorhandlinger i lande tusindvis af kilometer fra Jerusalem. Der må være en åndelig dynamik til stede, som sammenkæder disse planlagte mord- og selvmordshandlinger. De ansvarlige for angrebene på World Trade Center-tårnene i New York og Pentagon i Washington D.C. den 11. september 2001 var medlemmer af Al Qaeda, en gruppe radikale islamister, som sagde, at den egentlige årsag til deres angreb var den amerikanske støtte til Israel. Jeg var i Sydvestasien i oktober 2002, da en terroristbombe sprang i en populær natklub på Bali, Indonesien. Mere end 200 mennesker døde ved eksplosionen, de fleste af dem unge australiere på ferie. Nogle måneder senere blev en af dem, som havde planlagt bombningen, dømt til døden ved en domstol i Jakarta. Efter dommen blev den dømtes forsvarer citeret i *New York Times* med ordene: "Han har ikke noget personligt imod australiere. Målet var amerikanerne og jøderne" (8. august 2003).

De, som er fjender af Bibelens Gud, synes at bruge Israel som syndeboek, en måde til at fremrykke deres egne planer eller teologi. Gud bliver ikke frustreret af menneskers brutalitet eller den moderne politiks kynisme. Hans plan bliver stadigvæk udført på trods af rasende terrorisme. Han bruger det lille Israel til at "trække en streg i sandet" og drage alle folkeslagene ned i afgørelsens dal. Han kræver, at verden tager et standpunkt i

spørgsmålet om, hvem han er, og hvad han har sagt i sit Ord, Biblen. Og som i gamle dage, sådan er Israel atter Guds redskab. Hans redskab til at ryste nationerne. Nogle vil tage det standpunkt, at Israel blot repræsenterer endnu en vending i planetens politiske historie, og at det ikke har nogen guddommelig ret til at eksistere. Andre vil se landet Israel som opfyldelsen af bibelske profetier, det moderne bevis på Guds trofasthed overfor sin pagt. Forståelsen af det moderne Israel vil bestemme kirkens strategiske vision for endetidsvækkelse. Kirkens syn på Israel vil afgøre, om den modtager åbenbaring og forståelse om tiden, vi lever i, som den ser ud fra Guds synsvinkel.

Profetisk bedømmelse

Princippet om profetisk bedømmelse er fundamental i forståelsen af Guds ord som en levende realitet. Meget bliver betegnet "profeti", men kun nogle af dem er, hvad jeg betegner som "profeti med stort P". Profeti med stort P er, når Guds inspirerede Ord i Skriften konvergerer med hans indgriben i historien. Disse store profetiske opfyldelser åbenbarer Guds vilje i vor tid. Det er store forløsende begivenheder i tiden, og de danner basis for andre typer af profetiske ytringer og handlinger blandt Guds folk.

Når Gud griber ind i historien for at opfylde sit inspirerede ord i Skriften, er vi nødt til at have åbenbaring for at genkende det. Ofte har Gud gjort noget vigtigt, og vi har ikke grebet det, fordi vi ikke så det profetisk betydningsfulde i begivenheden. Det er essentielt at vide, hvad Guds ord siger og at foretage den nødvendige bedømmelse af en begivenhed set i lyset af Guds inspirerede Ord.

Bibelen gengiver Guds handlinger op gennem tiden, men den største profetiske begivenhed af alle var legemliggørelsen

af Jesus, Messias. Hans fødsel, liv og tjeneste, samt hans død og opstandelse er veritable "bjerge" af opfyldt profeti. På trods af størrelsen af Guds handling i menneskets historie, var der mange, der levede på Jesu tid, som ikke genkendte ham. Selv mens han prædikede for dem og udførte tegn og undere midt iblandt dem, forstod Israels folk generelt ikke Guds personificerede plan. Men de, som troede på ham, så selvfølgelig hans livs profetiske betydning. Ved åbenbaring kom de profetisk på linje med Guds vilje i deres tid.

Det Nye Testamente blev i bredeste betydning skrevet for at mennesker kunne lære, hvad Jesus sagde og gjorde, og for at læserne kunne forstå hans profetiske betydning. Mattæus bruger ordene: "Alt dette skete, for at det skulle opfyldes, som Herren har talt ved profeten ..." fjorten gange i sit evangelium. I de første kapitler af Mattæus skriver han:

*"Hun skal føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus; for han skal frelse sit folk fra deres synder." Alt dette skete, **for at det skulle opfyldes, som Herren har talt ved profeten**, der siger: Se, jomfruen skal blive med barn og føde en søn, og de skal give ham navnet Immanuel," – det betyder: "Gud med os." Matthæus 1,21-23*

*"Og han stod op, og mens det endnu var nat, tog han barnet og dets mor med sig og drog til Egypten. Og dér blev han, indtil Herodes var død, **for at det skulle opfyldes, som Herren har talt ved profeten**, der siger: 'Fra Egypten kaldte jeg min søn.'" Matthæus 2,14-15*

*"Da Herodes nu indså, at han var blevet narret af de vise mænd, blev han rasende; og i Betlehem og i hele dens omegn lod han alle drenge på to år og derunder myrde, ud fra den tid, han havde fået opgivet af de vise mænd. **Da opfyldtes det,***

som var talt ved Jeremias, der siger: 'I Rama høres råk, gråd og megen klage; Rakel græder over sine børn, hun vil ikke lade sig trøste, for de er ikke mere.'" Matthæus 2, 16-18

Matthæus skrev under Helligåndens inspiration og præsenterer bevis på profetisk opfyldelse for at justere læseren med Guds plan gennem åbenbaring. Dette princip med profetisk bedømmelse er nødvendigt for at vort sind kan fatte og vore hjerter kan tage imod. Jesus demonstrerede vigtigheden af dette princip i sin metode for bibelsk udlægning.

Jesu prædiken i Nazaret

Jesus underviste og demonstrerede, at hans liv og tjeneste var i fuld overensstemmelse med de profetier, de bibelske profeter havde givet Israel. Der var ikke noget vigtigere end Jesu ord og handlinger, og alligevel forstod kun et fåtal, hvem han var. En tydelig demonstration af Jesu undervisningsmetode finder vi i Lukas' beretning om Jesu første prædiken i sin hjemmesynagoge.

*"Han kom også til Nazaret, hvor han var vokset op. På sabbatten gik han efter sædvane ind i synagogen, og han rejste sig for at læse op. Man rakte ham profeten Esajas' bog, og han åbnede den og fandt det sted, hvor der står skrevet: '**Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår fra Herren.**' Så lukkede han bogen, gav den til tjeneren og satte sig, og alle i synagogen rettede spændt øjnene mod ham. Da begyndte han at tale til dem og sagde: '**I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse.**'"*
Lukas 4,16-21

Jesus var velvidende om den kontrovers, han skabte gennem sin tjeneste i Galilæa. Der skete jævnligt vældige mirakler, og store menneskemængder fulgte ham fra sted til sted. Han kendte sine venners og naboers store spørgsmål om hans identitet og hans kilde til autoritet til at prædike, gøre mirakler og samle efterfølgere. I synagogen læste Jesus den del af Skriften, som vi alle kender som første vers af Esajas' bog, kapitel 61 (selvfølgelig var der ikke kapitel og versindeler dengang som nu). Folkene i synagogen vidste, at det skriftsted henviste til Messias på grund af ordene i første vers: "... han salvede mig ..." Det hebraiske ord for Messias kommer fra samme rod som verbet "at salve". Messias betyder "Guds salvede."

Jesus brugte denne kraftfulde messianske profeti på sig selv. Ved at prædike på denne måde relaterede Jesus alt, hvad der skete omkring hans tjeneste, til de inspirerede profetiske ord i Skriften. Hans tilhørere kunne acceptere eller forkaste hans udlægning af profetierne, som var skrevet hundredvis af år inden hans tid. Skønt han var Guds fuldkomne søn, troede ikke alle på, hvad han sagde. Nogle modtog åbenbaringen og fulgte ham, mens andre bare lyttede uden at lade sig overbevise. De, som troede på Jesus, fandt Guds vilje og begyndte at følge en "ny og levende vej". Troende kom ind i Guds rige, mens skeptikerne gik glip af den største begivenhed i deres tid. Mange mennesker på den tid havde mulighed for at høre Jesus og se ham, men kun nogle forstod den livsforvandlende sandhed, hans ord kunne bringe. Der var åbenbaring til forskel.

Peters pinseprædiken

Jesus lærte sine disciple at prædike og undervise ved at forbinde Guds ledelse og indgriben i deres dagligdag med skriftmæssig profeti. Lederen blandt disciplene, Peter, brugte samme til-

gang, da han prædikede evangeliet i Jerusalem på pinsedagen. Ifølge Apostlenes Gerninger, kapitel 2, blev bedemødet i ovensalen på Zions bjerg besøgt af Helligånden, inden han strømmede ud i gaderne. Jerusalem var fyldt med jødiske tilbedere fra hele verden. De adlød Guds forordning om at komme til Jerusalem for at fejre pinsefesten.

Disciplene blev fyldt med Helligånd og begyndte begejstrede at prise Gud på en række forskellige sprog, de ikke havde lært. Tilskuerne i skarerne, som var stimlet sammen, var forbløffede, og nogle blev klar over, at de var vidner til et mirakel. Andre sagde spottende, at de troende var fulde. Forvirring begyndte at sprede sig gennem folket, og der var behov for en talsmand, så Guds timing ikke blev forpasset. Lukas, som skrev Apostlenes Gerninger, fortæller:

*"Da trådte Peter frem sammen med de elleve, og med høj røst talte han til dem: 'Jøder og alle I, som bor i Jerusalem! Dette skal stå klart for jer, læg mærke til mine ord: Disse folk er ikke berusede, som I tror, det er jo kun den tredje time på dagen. **Men her sker det, som er sagt ved profeten Joel:** Det skal ske i de sidste dage, siger Gud: Jeg vil udgyde af min Ånd over alle mennesker. Jeres sønner og døtre skal profetere, jeres unge skal se syner, jeres gamle skal have drømme.'" Apostlenes Gerninger 2,14-17*

Folkene blev forvirrede at det, de så, men de troede, at Gud talte til dem gennem profeterne. Og da Peter relaterede det, der skete for deres øjne, med profetierne i Skriften, justerede han folket profetisk. Det, der skete, var en demonstration af Guds vilje. Peter prædikede så evangeliet for dem og mange blev frelst ved åbenbaringen af, at de så opfyldelsen af en profeti.

Ezekiels profeti

Peters vigtige udsagn var: "Det blev talt ved profeten ..." Han brugte samme forklaringsmetode som Jesus brugte i Nazaret. Begivenheder i Israel i dag skal forstås på samme måde. På de følgende sider har jeg valgt to profetier i Bibelen, som direkte taler om genforeningen af det jødiske folk og Israels genoprettelse. Den første er fra Ezekiel:

"Sig derfor til Israels hus: Dette siger Gud Herren: 'Det er ikke for jeres skyld, jeg gør dette, Israels hus, men for mit hellige navns skyld, som I har vanhelliget blandt de folk, I kom til. Jeg vil hellige mit store navn, som er blevet vanhelliget blandt folkene, fordi I vanhelligede det. Så skal folkene forstå, at jeg er Herren,' siger Gud Herren, 'når jeg for øjnene af dem viser min hellighed på jer.'" Ezekiel 36,22-23

I disse vers siger Gud, at han vil gøre noget med Israel, så nationerne vil forstå, hvem han er. Han understreger, at han ikke handler for Israels skyld. Med andre ord er det ikke på grund af deres guddommelige særstilling eller på grund af deres godhed, at Gud vil gøre disse ting. Gud siger, at det ikke er, fordi Israel fortjener det eller på grund af deres retfærdighed, men "... for mit hellige navns skyld." Guds handling med Israel vil være en demonstration af hans suverænitet. Gud gør disse ting på grund af, hvem han er. Hvad siger Gud, han vil gøre? Næste vers åbenbarer hans plan:

"Jeg vil hente jer fra folkene og samle jer fra alle landene og bringe jer til jeres eget land." Ezekiel 36,24

Siden grundlæggelsen af staten Israel er tre millioner jøder kommet tilbage fra alle egne af verden. Nogle vil måske sige, at disse skriftsteder kun har historisk relevans og henviser til Isra-

els fangenskab i Babylon. Men på det tidspunkt var Israel kun "spredt" til ét land. I disse vers siger Gud, at han vil hente dem fra alle landene og fra alle folkene. Den gentagne brug af flertalsformen indikerer en langt videre spredning og en større indsamling.

Hvorfor er Gud gået igennem så mange besværligheder for at genoprette det jødiske folk i Israel i dag? Ved han ikke, at det at bringe millioner af jøder tilbage til Mellempøsten, vil få endnu mere gang i konflikten med de omkringboende muslimske lande? Forstår Gud ikke, at denne konflikt truer med at destabilisere verdenspolitikken? Ezekiels profeti fortæller os, at Gud ikke gør det for jødernes skyld, men på grund af sin egen karakter og sit omdømme. Ydermere handler Gud på nationernes vegne, for at de skal se, hvem han er! Ifølge Ezekiel er Israel atter Guds redskab, hans middel til at vise sin herlighed og sin karakter for hele verden.

Set i dette lys kan vi forstå, hvorfor Gud har fremprovokeret en sådan kontrovers ved at bringe Israels folk tilbage til deres arvede land. Det er hans måde at bringe røre blandt folkene og i alle landene alle vegne for at teste deres holdning til jøderne, Israel og i sidste ende Gud selv på. Israels eksistens er ikke et vidnesbyrd om styrke, godhed eller jødernes virtuose kvaliteter. Israels eksistens som et land i dag er et vidnesbyrd om Guds karakter og hans trofasthed mod sin pagt. Det var Guds navn, der blev latterliggjort i de århundreder, hvor jøderne var spredt, fordi Guds fjender benyttede situationen til at håne og forfølge hans udvalgte folk. Gud siger gennem profeten Ezekiel, at han en dag ikke længere vil tåle skammen, og at han vil samle jøderne, som han har givet så mange evige løfter. Ezekiels profeti slutter ikke her. Gud siger, at han vil gøre endnu mere for Israel efter samlingen.

*"Jeg vil stænke rent vand på jer, så I bliver rene. **Jeg renser jer for al jeres urenhed og for alle jeres møgguder; jeg giver jer et nyt hjerte og en ny ånd** i jeres indre ... så I følger mine love og omhyggeligt holder mine bud. I skal bo i det land, jeg gav jeres fædre; I skal være mit folk, og **jeg vil være jeres Gud.**"*

Ezekiel 36,25-28

Gennem Ezekiel siger Gud yderligere, at når han har samlet Israel, vil han rense og forandre landet. Ifølge denne profeti venter Gud ikke på, at Israel skal blive et helligt folk, inden han bringer dem tilbage fra landene. Efter deres hjemkomst vil han rense dem og give dem et nyt hjerte og en ny ånd. I dag er mange af dem, som kommer tilbage til Israel, brudte og bitre af mange århundreders oplevelser med forfølgelse og omflakkende tilværelser rundt omkring i verden. Nogle ældre israelere har stadigvæk deres numre fra Hitlers koncentrationslejre synligt tatoveret på underarmen. Dybe sår lever længe i overlevelsens sjæl. Andre er kommet tilbage med en fast tro på de nationale afguder, der var på de steder, hvor de boede i mange generationer. Ved opfyldelsen af Skrifterne renser og forandrer Gud hjerter i Israel i dag. De messianske jøders genopståen i Israel, forkyndelsen af evangeliet på hebraisk og dannelsen af indfødte, troende forsamlinger er beviset på denne profetiske opfyldelse.

Jeremias' profeti

Ezekiels profeti var beregnet på Israel, men de følgende vers fra Jeremias er i særdeleshed et ord til verdens lande. Det hebraiske ord "*goyim*" oversættes både "lande" og "hedninger."

*"Dette siger Herren: 'Råb af glæde over Jakob, bryd ud i jubel over det **første blandt folkene**; forkynd under lovsang: Herren har frelst sit folk, Israels rest!'"* Jeremias 31,7

Herren siger, vi skal prise ham for Israel blandt ikke-jødiske ledere og bede ham om at bringe frelse til det jødiske folk. Dette er skrevet for tusindvis af år siden, og derfor er der her en tidsfaktor. Hvornår skulle Israels frelse blive proklameret blandt folkeslagene? De næste vers fra Jeremias lyder således:

*"Jeg bringer dem fra Nordens land, jeg samler dem fra jordens fjerneste egne. Blandt dem er blinde og halte, sammen med svangre og fødende, en stor skare vender tilbage. Grædende kommer de, jeg leder de tryglende og fører dem til bække ad den jævne vej, hvor de ikke snubler. **Jeg er Israels fader, Efraim er min førstefødte.** Hør Herrens ord, I folkeslag, forkynd på de fjerne øer, og sig: **Han, som spredte Israel, samler dem, han vogter dem som hyrden sin hjord.**"*
Jeremias 31,8-10

Hvis man rejser nordpå fra Jerusalem, kommer man først gennem Libanon og Tyrkiet. Dernæst krydser man Sortehavet og kommer ind i Ukraine. Hundredtusindvis af immigranter er kommet fra Ukraine i de seneste år. Og rejser man længere nordpå, kommer man til Rusland. Moskva ligger næsten direkte nord for Jerusalem. Det tidligere Sovjetunionen er bogstavelig talt "Nordens land" i forhold til Israel. Jeremias talte på Guds vegne, da han skrev: "*En stor skare vender tilbage.*" Den massive udvandring er opfyldelsen af bibelsk profeti. Vi er vidner til, hvad Gud forudsagde gennem sin profet.

Mere end en million nye immigranter fra det tidligere Sovjetunionen repræsenterer en femtedel af hele den jødiske befolkning, og der ventes endnu flere. Der er mindst tre millioner jøder, som stadigvæk lever i "Nordens land." Profeten Jeremias profeterede, at jødernes tilbagekomst fra deres eksil i nord og fra alle andre egne af jorden en dag ville overskygge israelitternes udgang af Egypten (2.Mosebog).

"Men der skal komme dage, siger Herren, da man ikke mere siger: 'Så sandt Herren lever, som førte israelitterne op fra Egypten,' men siger: 'Så sandt Herren lever, som førte israelitterne op fra Nordens land og fra alle de lande, han fordrev dem til.' Jeg vil føre dem tilbage til den jord, jeg gav deres fædre." Jeremias 16,14-15

Gud er en far til Israel

I Ezekiels profeti slår Gud fast, at hans hensigt med denne massive indsamling af Israel er at åbenbare sin karakter og identitet. I dette tilfælde er det hans faderhjerter, hans trofasthed, hans kærlige ansvarsfølelse og hans overholdelse af pagten, som skal ses. I Guds familie er der mange, mange børn. Ved tro på Jesus har vi alle modtaget barnekårsånd, der får os til at råbe: "*Abba, Far!*" (Rom. 8,15). Det handler ikke om, hvilket land eller etnisk gruppe, vi kommer fra. Alle er velkomne, og der er ingen personsanseelse. Alligevel siger Gud: "*... for jeg er Israels far, Efraim er min førstefødte.*" I familier kan der kun være én førstefødt. I Guds familie af mange folkeslag er Israel hans førstefødte.

Jeg voksede op i en familie som nummer to. Jeg lærte meget af at betragte mine forældres interaktion med min ældre søster. Skønt vi havde den almindelige form for rivalisering mellem søskende, lærte jeg at være taknemmelig, for hun fik, som den ældste, en hårdere opdragelse end jeg. Israel blev udvalgt af Gud og indgik en pagt med ham om at være et eksempel for alle andre folkeslag. Det er ikke guddommelig favorisering, men snarere vor himmelske Fars funktionelle og suveræne valg. Vi må lære af Israels lydighed og velsignelser såvel som af deres ulydighed og tugtelse. Vores storebror, Israel, har været fremmedgjort for trosfamilien i næsten totusinde år. Vil vi ikke-jøder byde Israel velkommen tilbage med ære og glæde, når vi

ser Faderen række ud mod dem? Eller vil vi være som den fortabte søns bror, der ikke brød sig om Faderens tilsyneladende ufortjente kærlighed mod den, der havde været fortabt, men som var kommet tilbage?

Han, som spredte Israel, vil samle

I skriftstedet fra Jeremias kap. 16 tager Gud ansvaret for at have spredt Israel. De lange, vanskelige år som en omflakkende minoritetsgruppe i andre lande kan tilskrives Faderens suverænit. Så vanskeligt som det kan være at forstå, forfølgelserne, fordrivelserne, pogromerne, ja selv Holocaust skete ikke uden for Faderens suveræne kærlighed. Apostlen Paulus refererer til trængslerne som "*Guds godhed og strenghed*" (Rom. 11,22). Det er en voldsom lektie for os alle.

Gud siger, at når han har samlet Israel igen, vil han vogte dem som en hyrde vogter sine får (Jer. 31,10). I betragtning af de vanskelige og uforudsigelige politiske tilstande i Israel i dag, giver disse ord trøst og sikkerhed. Det er turbulente og farlige tider. Men i hver eneste generation er visionen for Guds folk blevet tvunget til at vokse. Jesus sagde, at ny vin kræver nye lædersække. Gamle tankemønstre må kasseres, og man må tilpasse sig nye. Ifølge profeten Daniel gør Gud ikke alting klart fra begyndelsen. Nogle sandheder er lukkede indtil deres fastsatte tid.

I århundreder har profetierne om Israel været lukket for alle på nær nogle få visionære troende. Gennem åbenbaring så disse folk reetableringen af Israel og israelernes kald til at tro på Messias. Den 16. juni 1869 prædikede Charles H. Spurgeon i Londons Metropolitan Tabernacle fra Ezekiel, kapitel 37. Han sagde:

"Først må der komme en politisk genoprettelse af jøderne.

Israel er nu slettet af verdenskortet, hendes sønner er spredt overalt, og hendes døtre sørger langs verdens floder. Hendes hellige sang er tavs. Ingen konger regerer i Jerusalem, ingen regenter kommer fra hendes stammer. Men hun skal blive genoprettet. Hun skal genopstå som "fra de døde."

Skønt Israels genopståen som moderne stat blev åbenbaret for nogle gennem deres tro på Guds ord, har denne genoprettelse været tilsløret. Det har været, hvad Paulus kalder "en af Guds hemmeligheder" – indtil vor tid.